

Tomal pudund mund kui Maene. Sepär-
rast läks ta kohhe sel süggisel kossima, agga
ei ta noudnud tuggewa tõreggewa naese,
waid watis üksnes tühia illo peale. Moisa
toa tüddruk Kai, lapse põlwest sadik Moi-
sas kaswatud, olli illus punnane jummeft,
melest uhke ja kandis priskid kännad rided,
agga ei moistnud, egga wiinsind, Taltopoiat
tööd teha. Selle temma noudis naeseks,
ja et kui Moisa wannemad Kais nomfid,
siiski ei nemmad tahnud wäggise keelda.
Kai wõtris winad ja käärahha rõmoga was-
to, läks kät andma; Moisa poleft lehti su-
red palmad, ja monni rubbel rahha jodi
weel peäle. Nüüd piddi Tomas isle mai-
a piddama. Agga mis maiapiddamine se
olli? Põhwapäwil istus Tomas kõrtius
ja lakkus peäle, Esmaspäwa maggas ta
weel eise jomisse unne, ehk möllas ka weel
möda kõrtsi, ning wõtris ka näddala seesgi
wahhest, Zummala wilja ennani, kui jou-
dis kanda. Ei olnud koddõ egga
wäli

wäljas õiged tõteggjad. Mis wõdras orri
holib kui ei olle sundimust takka? Põllud
said waesel wiisil harritud, ja ei kaanud
nüüd ennani sedda wilja, mis enne. Ja
siiski müüs Tomas sestgi ärra; heino ja õl-
gi nenda sammoti, ja keik se rahha pandi
nahka. Egga se nüüd olnud immeks pañ-
na, et wiljast ja leiwast pudust tuli. Mis
nou nüüd kätte wõtta? Häbbi olli Moisa-
aita ette m'ñnes! Wiimse rahha eest, mis weel
maias olli, osteti wilja; jubba suurem ossa
olli jomissega pillatud. Agga willi olli sel
aial wägga kallis, sepärast ei ullatand rah-
ha kaugele. Tomas müüs sepärast ühhe
pari hõrgi ärra, ja piddi selle rahha eest lei-
ba ostma. Agga jomisse himmo olli suut-
teiste prassiattega lakkus ta pole rahha ärra;
ja paljus ta nüüd wilja sai? —
Joobnust melest ei olnud ka hoolt egga mur-
ret lomade eest, sest siis murdis mets ühhe
hobbose ja ühhe lehma ärra. Hädda pär-
rast läks ta nüüd Moisa, leiba laenama.